

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(ΤΟΥ ΕΥΓ. ΜΟΡΑΝ)

Ο ΤΟΥΦΕΚΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Θά είμωνα τότε δεκάξη χρόνων. Κοντεύω τώρα να φτάσω τα είκοσι πέντε, αλλά θυμάμαι τα γεγονότα που θά σάς διηγηθώ σά να γινήχαν ακόμη χθές.

Ήταν ο Ιανουάριος του 1814. Δυό μήνες τώρα ο έχθρος μās είχε άποκλείσει μέσα στο Σαλαβούργο, σάν τόν ποντικόν στην τρύπα του. Ο χειμώνας είτανε τρομερός και τó χιόνι έπεφτε άκατάπαστα. Περισσότερο άποδεκάτιζε τή φρουρά μās ή πείνα και τó κρύο παρά οι σφαίρες τού έχθρου.

Στό σπίτι μέναμε μόνο έγω κ' ή μητέρα μου. Ο πατέρας μου είταν λοχίας σημαιοφόρος σ' έναν από τούς λόχους τής πολιτοφυλακής. Ένα πρωί ήρθε από τά προχώματα στό σπίτι κ' άφου φίλησε τή μητέρα μου τήν έρώτησε γιά μένα. Η μητέρα μου τού άπάντησε ότι δέν είχα γυρίσει ακόμα από τó στρατιωτικό σχολείο, στό όποιο ο ίδιος είχε φροντίση νά μπώ. Νά σου έκεινη τή στιγμή γύρися κ' έγω από τó σχολείο με τó τουφέκι επ' ώμου, και με τες μαλλιάσκες στή μέση, έντυχης γιαιτ ζούσα, παρ' όλη τή δυστυχία τής έποχής μου. Ο πατέρας με κύτταξε κατάματα και μου είπε :

— Πές μου, παιδί μου, άν έμαθες τίποτε από τήν τέχνη τού πολέμου ;

— Έγω τού άπάντησα με περηφάνεια :

— Νομίζω, πατέρα, πώς κάτι έμαθα. Και πράγματι είξερα ότι δέ βρισκότανε κανείς γύρω σέ άκτίνα δέκα λευγών, πού να μπορούσε να με διδάξη πώς να μεταχειρίζομαι καλλίτερα τó μικρό μου τουφέκι.

— Γιά να δώμε, είπε ο πατέρας μου, στάσου εις προσβολήν. Πολύ καλά. Τώρα έτοιμάσου προς έφοδον !

Ο πατέρας μου φαινότανε πολύ ευχαριστημένος από τās κινήσεις μου, αλλά δέν είπε τίποτε ως δτου ή μητέρα πήγε στην κουζίνα γιά να τού έτοιμάση κάτι να φάη. Τότε μ' εγράβηξε κοντά του και μου είπε με γλυκύτητα :

— Άκου, παιδί μου, ο έχθρος σκότωσε πολλούς από τούς δικούς μās κ' άφησε και πολλούς πληγωμένους. Ο καλλίτερος σκοπευτής τού Λόχου μās, ο δεκαενός Λαζουά, είναι με δυό σφαίρες στό στήθος. Πρέπει να βρούμε άλλο. Σ' αυτή την περίπτωση ο καθένας πρέπει να κάνη με προθυμία τó καθήκον του και κάτι παραπάνω. Θέλεις ν' αντικαταστήσης τó σκοπευτή Λαζουά ;

Η καρδιά μου άρχιζε να πάλη, δυνατά και τά μάτια δάκρυσαν κ' έτσι δέ μπορούσα ν' άπαντήσω. Ο πατέρας μου όμως κατάλαβε ότι άν ή συγκίνησίς μου δέν είταν από χαρά, δέν είταν όμως κ' από φόβο.

Η μέρα πέρασε. Τό ίδιο βράδυ, ένώ ή μητέρα μου κοιμώτανε, έγω με τó τουφέκι μου στή ράχη κ' ο πατέρας μου με τή καρμπίνα του επ' ώμου, σήμασε γιά τó στρατόπεδο. Έτσι έγιναν στρατιώτης. Ένα μήνα όλα πήγαιναν καλά. Στην αρχή έκανα μικράς υπηρεσίας, χωρίς να κάνω και επίδειξη τής σκοπευτικής μου ικανότητος. Ωστόσο όμως αυτό δέ μ' έμπόδιζε σό τήν καρμπίνα τού πατέρα μου κάθε αυστριακό στρατιώτη πού θά τολμούσε να ξεμυτίση από τó δάσος. Έσκόπευα καλλίτερα κ' από τούς παλούς στρατιώτες κ' έκεινος πού θά πυροβολούσα είταν χαμένος.

Ένα πρωί, κατά τά χαράματα ο λοχαγός τής φρουράς φώναξε τόν πατέρα μου και τού είπε :

— Λοχία Βιγόρν, κάθε μέρα πού περνάει ο έχθρος μās στενοχωρεί περισσότερο. Άν εξακολουθήση αυτή ή κατάσταση, σέ όκτώ μέρες θά βρισκεται μέσα στά τείχη, πράγμα πού δέν πρέπει να γείνη. Λοιπόν, ο διοικητής διάταξε να γίνη άποψε γενική έξοδος. Θά μορέσουμε έτσι να διασχίσουμε τόν έχθρο και να έννοθούμε με τó στρατό τής Δουνεβίλ, όποτε θά χτυπήσουμε τούς Αυστριακούς από πίσω. Η διοικία σου θά είναι ή έμπροσθοφυλακή, λοχία. Πρέπει ή να υπερφαλαγγήσης τόν έχθρο ή να πεθάνης πολεμώντας.

— Έτσι θά γίνη, άπάντησε ο πατέρας μου.

Η νύχτα έκεινη είταν τρομερή. Ο έχθρος, δέν ξερω πώς, είχε μάθει τó σχέδιό μās και μās υποδέχτηκε με βροχή σφαιρών. Έν τούτοις άντισταθήκαμε ήρωικά ως τó βράδι, με τόσο πείσμα, ώστε κανένας από μās δέν άκουσε τó σάλπισμα τής υποχωρήσεως και όταν πιά ένύχτως βρεθήκαμε περικυκλωμέ νοιάπό τόν έχθρο, χωρίς καμμιά έπίδοσα σω-

τηρίας. Οι πολιτοφύλακες έδειξαν άπάνταστο ήρωισμό και όταν σκοτωνότανε κανείς ο διπλάνος του πολεμούσε γιά δύο. Από τήν έννομιότητα μου δυό μονάχα είχαν άπομείνει. Έμένα φαίνεται, έπειδή είμουν μικρός, θά με ξεχασαν οι σφαίρες. Ο πατέρας μου είχε φάει μιá σπαθιά στόν ώμο και μ' όλον τούτο τόν έβλεπα να κρατά ή ακόμα ψηλά τήν σημαία, μέσα στους καπνούς τής μάχης.

Έπί τέλους τó τουφεκίδι έπαψε. Τά πολεμοφοδία μās είχαν σωθεί. Τό τέλος είχε φτάσει. Η λέξις με πνίγει ακόμα όταν τó συλλογίζομαι—άναγκαστήκαμε να παραδοθούμε. Δυό ώρες ύστερότερα μās έφυλάκισαν σέ μιá μεγάλη έπαυλη, πού είχε γλυτώσει από τά κανόνια.

Ένας Αυστριακός στρατάρχης με τó έπιτελείο του ήρθε να δη τούς αιχμαλώτους. Διέταξε να περιποιηθούν τούς τραυματίας και όταν είδε τόν πατέρα μου με τά διακριτικά σήματα τού σημαιοφόρου τού ζήτησε να τού παραδώση τή σημαία. Ο πατέρας μου, πού είχε τά χέρια του άδειανά, τού άπάντησε ότι δέν ήξευρε πού είναι. Τότε ο στρατάρχης στράφηκε προς ένα άξιωματικό και τού είπε :

— Πολύ καλά, άν ο λοχίας Βιγόρν δέ θυμηθή ως αυριο τó πρωί, να τουφεκισθή.

Όταν έφυγαν, ο πατέρας μου μās είπε σιγά ότι όταν είδε να χάνουμε τή μάχη, έβγαλε τή σημαία από τó κοντάρι τής, τó όποιο έρριξε σ' ένα λάκκο, και τó πανί τó τυλίξε στό χορμί του. Μου τó έδωσε τότε και τó έκρυψε στους κόλπους του, μη θέλοντας να βρεθή άπάνω του τήν άλλη μέρα πού θά τουφεκίζοτανε.

Τό βράδυ ο έχθρος ήθελε να στελιη λευκή σημαία στό Σαλαβούργο προκειμένου να ζητήση όλιγοόρο άνακοχή γιά τήν ταφήν τών νεκρών και ζήτησε ένα από έμάς γιά να χρησιμεύση ως οδηγός στό σημαιοφόρο. Ένας παλιός σύντροφος, πού ήξερε καλά τόν τόπο δέχτηκε να συνοδεύση τόν άξιωματικό. Άξιαφρα όμως άνεκαλύφθη ότι δέν ύπηρχε πανί γιά να δεθούν τά μάτια τού σημαιοφόρου. Μιά ιδέα μου ήρθε.

Ήταν τολμηρή κ' επικίνδυνος αλλά άξιζε να τήν δοκιμάσω.

— Άν θέλετε, είπα, έχω πανί γιά να δέσω τά μάτια τού σημαιοφόρου.

Κι άμέσως έβγαλα τή σημαία, δίπλωσα από μέσα τó κόκκινο και τó μπλε κ' άπέσω άφισα να φαίνεται μονάχα τó άσπρο. Ο πατέρας μου κατάλαβε άμέσως τήν πονηρία μου κ' εξήγησε στή γλώσσα τού τόπου μās στόν οδηγό ότι, τήν ώρα πού θά γινότουσαν οι διαπραγματεύσεις, έπρεπε να τó παραδώση στους δικούς μās.

Τό πρωί φάτιζε λίγο και γι' αυτό, χάρι στή θεία Πρόνοια, τó τέχνασμα μās πέτυχε και ο άξιωματικός άνέβηκε στό άλλο και με τά μάτια δεμένα άκολούθησε τó δρόμο. Μονάχα με τó μυαλό υπορούσαμε να παρακολουθήσουμε τόν έχθρο πού έφευγε τή σημαία μās στό στρατό μās.

Η νύχτα προχωρούσε. Άκούσαμε τó ρολόι τής Μητροπόλεως να σημαίνει τες ώρες. Και τέλος άκούσαμε τή εις ει του σκοπού. Ο άπεσταλμένος τής άνακοχής είχε έπιστρέψει. Έγω έτρεξα προς τόν οδηγό.

— Η σημαία σώθηκε ; τόν ρώτησα.

— Ναι, αλλά έμεις είμαστε χαμένοι, μου άπάντησε. Κι' άμέσως μου εξήγησε πώς τó σχέδιό μās πέτυχε και πώς ο άξιωματικός τόπτι τó άνακάλυψε και γύρισε μανιασμένος. Πράγματι τόν είδαμε σέ λίγο νάρχεται συνοδευόμενος από ένα άνώτερο άξιωματικό, προς τόν όποιον έδειξε τόν οδηγόν.

— Διατάξατε να σημάνουν τó σάλπισμα τής θανατώσεως, φώναζε ο άξιωματικός; ο άνθρωπος αυτός θά τουφεκισθή.

— Δέν είταν αυτός, λοχαγέ μου, είπα έγω και προχώρησα και στάθηκα μπροστά του' έγω συνέλαβα αυτό τó σχέδιο...

— Με συγχωρείτε, άξιωματικέ μου, είπα ο πατέρας μου. Έγω είμαι διοικητής τού άποσπάσματος και είμαι υπεύθυνος γιά τās πράξεις τών ανδρών μου...

— Πώς λέγεσαι, ρώτησε ο άξιωματικός.

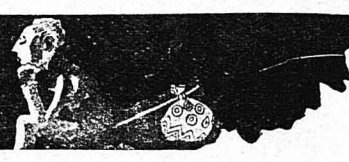
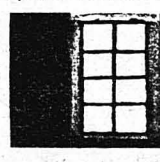
— Λοχίας Βιγόρν, άπάντησε ο πατέρας μου.

— Πολύ καλά, λοχία Βιγόρν, θά τουφεκισθής άμέσως.

— Μάλιστα, λοχαγέ μου, πόλεμος είναι. Τή μόνη χάρη πού σάς ζητώ είναι να τουφεκισθώ από τούς άνδρας μου.

Ο άξιωματικός κοίταζε καλά στά μάτια τόν πατέρα μου και τού είπε :

— Καλά. Έτρεξα άμέσως στόν πατέρα μου γιά να τού μιλήσω.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τα Μεγαλειότερα Πράγματα του Κόσμου

— Η μεγαλειότερα κρημαστή γέφυρα της γης είνε ή μεταξύ Νέας Υόρκης και Μπρούκλιν. Τό κεντρικόν αὐτῆς τόσον ἔχει μήκος 486 μέτρων καί τό ὅλον τῆς μήκος είνε 1828 μέτρων.

Τό ὑψηλότερον ἐν ἐνεργείᾳ ἡφαιστειόν είνε τό Ποποκαταπέτλ (Καλιφόρνια ὄρος) ζέιμενον 35 μίλια μεσημβρινοδυτικῶς τῆς Ποπέμπλα τοῦ Μεξικου. Ἐχει ὕψος 5420 μέτρων ὑπέρ τήν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καί περιφέρειαν κρατήρος 3 χιλιόμετρα.

— Η μεγαλειότερα ἀπόστασις μεταξύ δύο τηλεγραφικῶν στύλων είνε στάς Ἰνδίας, μεταξύ Βεζόραχ καί Ζεοτινάγο. Ἀπέχουν ἀπ' ἀλλήλων 1820 μίλια καί ὑποβασιζόμενοι τό τηλεγραφικόν σύρμα ὄπερ διέρεται ἀνωθεν τοῦ ποταμοῦ Κιστόνχ εἰς ὕψος 365 μέτρων.

— Η μεγαλειότερα λίμνη γλυκού νεροῦ είνε ή Σουπέριορ, ἔχουσα μήκος 400 μιλίων, πλάτος 160 καί ἐπιφάνειαν 32.605 τετραγωνικῶν μιλίων. Ὁ μέσος ὄρος τοῦ βάθους τῆς είνε 278 μέτρα, τό δέ μέγιστον βάθος 365 μέτρα. Ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς είνε 193 μέτρα ὑπέρ τήν θάλασσαν.

Τό μεγαλιότερον σπήλαιον είνε τό Μαμοῦθ εὐρισκόμενον στήν Κομητεία Κεϊντούκι. Ἀποτελεῖται ἀπό διάφορα ἀνάμιαλα χωρίσματα καί στούς μεγάλων διαστάσεων, τινές τῶν ὁποίων χωρίζονται ὑπό πλωτῶν διακλαδώσεων τοῦ ὑπογείου ποταμοῦ Ἐχιο, εἰς τοῦ ὁποίου τά νερά εὐρισκονται ψάγια τυφλά.

— Η μεγαλιότερα ὑπογείου σήραγγή στόν κόσμο είνε τοῦ Ἁγίου Γοτθάρδου, ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Λουζένης-Μιλάνου, ὅπου διασταυρώνονται ὅλοι οἱ πανευρωπαϊκοί σιδηροδρομοί. Ἡ σήραγγή εὐρίσκειται εἰς βάθος 474 μέτρων ὑπό τήν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ἐν Ἄντερματ καί 1820 ὑπό τήν κορυφήν τοῦ ὄρους Καστεράν τῆς ὄρειας τοῦ Ἁγίου Γοτθάρδου, τό πλάτος τῆς είνε 8 μέτρα, τό ὕψος τῆς 5,75 καί τό μήκος τῆς 9.12 χιλιόμετρα.

Τά μεγαλιότερα δένδρα τοῦ κόσμου εἶναι τά Μαμοῦθ, εὐρισκόμενα στήν Καλλιφόρνια. Ἐνα ἐξ αὐτῶν μετρηθὲν εὐρέθῃ ἔχον ὕψος 115 μέτρων, καί περιφέρειαν τοῦ κορμοῦ εἰς μέν τήν βάσιν 33 μέτρων, ὀλίγον δέ ἀνωθεν τοῦ ἐδάφους 23 μέτρων. Ἡ ηλικία τῶν ὑπερβαίνει τά 2000—2500 χρόνια.

— Η μεγαλιότερα ἔρημος είνε ή Σαχάρα, ἐκτεινομένη ἀπό τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ μέχρι τῶν πεδιάδων τοῦ Νείλου. Ἡ ἔκτασις τῆς καταλαμβάνει 6000000 τετραγ. χιλιόμετρα, Κάθε πέντε, δέκα καί εἴκοσι χρόνια πέφτουν στή Σαχάρα κοσμογονικῆς βροχῆς. Τό καλοκαίρι τήν ἡμέραν ή ζέστη είνε τρομερά, ἀλλά τήν νύχτα κάνει κρύο. Τόν δέ χειμῶνα ή θερμοκρασία πολλές φορές κατέρχεται τό μηδέν.

— Η μεγαλιότερα τῶν Πυραμίδων είνε τοῦ Χέοπος. Ἐχει ὕψος 137 μέτρων καί βάρος 5,052,500,000 ὀκάδων, χωρητικότητα δέ 2,325,000 τετρ. μέτρων.

Τό σπουδαιότερον φρούριον είνε τό Γιβραλτάρ, εὐρισκόμενον ἐπὶ βραχώδους Χερσονήσου, προσεχούσης ἐν τῇ θαλάσση εἰς μήκος 5 χιλιόμετρων καί πλάτος 1200, ὁ κεντρικός αὐτοῦ βράχος ὑψοῦται 43,7 μέτρα ὑπέρ τήν θάλασσαν. Ἡ βορεια αὐτοῦ πρόσοψις είνε σχεδόν κάθετος καί ή ἀνατολική πλήρως φοβεράν κρημνῶν. Ἡ τακτική φρουρά του ἐν καιρῷ εἰρήνης συγκρίεται ἐξ 12000 ἀνδρῶν.

Ο ΕΚΤΑΚΤΟΣ

Ἐννοοῦσε νά μ' ἀναγκάσῃ νά τόν τουφεκίσω. Ἄλλ' αὐτό εἶπαν ἀδύνατο ! Ὁ πατέρας μου μ' ἀγκάλιασε, μέ φίλησε καί μου εἶπε :

— Σιωπή ! Δέν μπορεῖς νά μιλάς ἐστὶ στόν ἀνώτερό σου. Μπρός στόν ἐχθρό δέν εἶσαι παιδί μου. Εἶσαι μόνο στρατιώτης. Εἶμαι δικαιοκίτης σου ! Ὑπάκουσε.

Μᾶς ἔδωκαν τά φυσιγγία ποῦ εἶχαν πάρει ἀπό τοῦς πληγωμένους μας. Ἐβάλαν τόν πατέρα μου σέ ἀπόστασι δέκα πέντε βημάτων καί τότε ὁ ἴδιος ὁ πατέρας μου σήκωσε τό χέρι του καί μέ ἀσθηρά φωνή διέταξε :

— Ἐπί σκοπόν !

Τό τουφέκι μου ἔπεσε ἀπό τά χέρια μου, Ἐτρεξα στόν πατέρα μου καί ἔπεσα ἡμιλυποθύμος στήν ἀγκαλιά του.

— Παιδί μου, ποῦ εἶπε, αὐτοί οἱ ἀγύμναστοι νεοσύλλεκτοι πυροβολοῦν κακῶς· θά μέ βρῶνίσουν. Ἐσύ σκοπεύεις καλά. Βασίζομαι σέ σένα. Μοῦ τό ὑπόσχεσαι ; Πρός χάριν τῆς μητέρας σου.

Καί συγκροῶς μ' ἀγκάλιασε καί μέ φίλησε. Οἱ ξένοι ἀξιωματικοί εἶχαν συγκινηθεῖ. Ἐγώ ἔκλαιγα. Τότε ὁ πατέρας μου εἶπε νά σταθῶ μέ τοῦς ἄλλους καί δῖαν ἐπῆγα στή γραμμή μου φώναξε :

— Εἰς προσηγήν.

Ἐπειτα ἔδωσε τ' ἄλλα προστάγματα καί τέλος ἐφώνησε ; Ἄψω ! Τόν ἐπυροβόλησα. Τόν ἐσκότωσα !... Αὐτό ἦταν ὄλο.

Eng. Moran

Η ΑΡΛΕΖΙΑΝΑ

(Τοῦ ALPHONSE DAUDET)

Γιά νά πάθῃ κανεῖς στό χωριό κατεβαίνοντας ἀπ' τό μύλο μου πρέπει νά περάσῃ ἐμπρός ἀπό μιὰ ἀγροικία χτισμένη κοντά στό δρόμο, στό βάθος μιᾶς μεγάλης αὐλῆς τριγυρισμένης ἀπό μουριές. Πάντοτε μια μεγάλη σιωπή βασίλευε γύρω τῆς. Ὅταν περνοῦσες οἱ σκύλοι δέν ἐγαύγιζαν, οἱ φραγκόκοτες ἔφευγαν χωρίς νά φωνάζουν. Μεσα οὔτε μιὰ φωνή ! Τίποτε, οὔτε κουδούνι μουλαρίου... Χωρίς τ' ἄσπρα κουρτινάκια τῶν παραθύρων καί τό κελντ ποῦ ἀνέβαινε ἀπό τή στεγῆ, θά ἐνόμιζε κανεῖς τό μέρος ἀκατοίκητο.

Χθές, μέ τό χτύπημα τοῦ μεσημεριοῦ, γύριζα ἀπό τό χωριό καί γιά νά ἀποφύγω τόν ἥλιο, περιπατοῦσα κατάνανκρα στόν τοίχο τῆς ἀγροικίας, στήν σκιά τῶν μουριῶν.

Στό δρόμο μπρός στήν ἀγροικία, ἀμίλητοι ὑπηρετές ἐτελείωναν τή φόρτωση ἑνός κάρρου μέ ἄχυρο. Ἡ θύρα εἶχε μείνει ἀνοικτή. Ἐβόριζα περῶντας μιὰ ματιά, καί εἶδα στό βάθος τῆς αὐλῆς, στήριγμένο στόν τοίχο ἕνα ψηλό γέρο κάτασπρο, μέ μιὰ βέστα πολύ κοντή καί παντελόνι κουρελιάρικο... Ἐστάθηκα. Ἐνας ἀπό τοῦς ἀνθρώπους ποῦ φόρτωναν τό κάρρο μου εἶπε σιά :

— Σοῦ! εἶναι ὁ κύριος... εἶνε ἐστὶ ἀπό τήν ἐποχή ποῦ συνέβη τό δυστύχημα τοῦ γιου του.

Τῆ στιγμή αὐτή μιὰ γυναίκα καί ἕνα μικρό παιδί, ντυμένοι στά μαῦρα, πέρασαν κοντά μας μέ χονδρά χρυσοδεμένα εὐχολόγια καί ἐμπήξαν στήν ἀγροικία. Ὁ ἀνθρωπος ἐπρόσθεσε : — « Ἡ κυρία καί ὁ Καδέτος ! Γυρίζουν ἀπό τή λειτουργία. Πάνε κάθε μέρα, ἀπό τότε ποῦ ἐσκότωθῆ τό παιδί. Α ! κύριε, τί θλίψις, τί ἀπελπίσια ! Ὁ πατέρας φορεῖ ἀκόμη τά ροῦχα τοῦ πεθαμένου· δέν μποροῦν ἀκόμη νά τόν πείσουν νά τ' ἀφήσῃ. »

— « Ντέ ! ὄσο ! ζῆφο ! » Τό κάρρο ἐκινήθη νά φύγῃ καί ἐγώ ποῦ ἤθελα νά μάθω περισσότερα σχετικῶς μέ τήν ὑπόθεσι αὐτή, ἐξήγησα τήν ἀδεια ἀπό τόν ἁμαξά νά ἀνεβῶ παραπλευρῶς του καί ἐκεῖ παύω, μέσ τό ἄχυρο, ἔμαθα ὅλη αὐτή τή σαρακτικὴ ἱστορία....

Ἐλεγόταν Γιάννης· ἦταν ἕνας θαυμασιος χωρικός εἴκοσι χρονῶν καί ἡσυχος σάν κορίτσι. Ἐπειθῆ ἦταν πολύ ὁμορφος· οἱ γυναῖκες τόν ἐπρόσεχαν· ἀλλ' αὐτός δέν εἶχε στό νοῦ του παρά σέ μιὰ μικρή Ἀρλεζιανὰ ντυμένη ὅλη στά βελούδα καί στίς δαντέλες. Στήν ἀγροικία κατ' ἀρχάς δέν εἶδαν μ' εὐχαρίστησι τή σχέση αὐτή. Ἡ κόρη εἶχε τῆ φήμη κοκέτας καί οἱ γονεῖς τῆς δέν ἦσαν νειποῖοι. Ἀλλά ὁ Γιάννης ἤθελε μέ κάθε τρόπο τήν Ἀρλεζιανὰ του. Ἐλεγε : Θά πεθάνω ἂν δέν μοῦ τῆ δώσουν ! Μά ἐφθανε μέχρως ἐκεῖ. Ἀπεφάσισαν γι' αὐτό νά τοῦς παντρεύουν μέσ τό καλοκαίρι. Λοιπόν, μιὰ Κυριακή βράδυ στήν αὐλή τῆς ἀγροικίας, ἡ οἰκογένεια ἐτελείωνε τό δεῖπνο.

Ἦταν σχεδόν γαμήλιο τραπέζι. Ἡ ἀρραβονιστικιά δέν παρεκλήθητο, ἀλλά ἔπιανε εἰς ὕψαις τῆς ὅλη τῆ ὥρα. Ἐξαφανῆας ἀνθρώπος παρουσιάζεται στήν πόρτα καί μέ φωνή ποῦ ἔτριψε ζήτησε νά μιλήσῃ τοῦ κύρ Σταύρου ἰδιαίτερος. Ὁ Σταύρος, σηκώνας καί βγαίνει στό δρόμο.

— Ἀφεντικὸ, τοῦ λέει ὁ ἀγνωστος, πάτε νά παντρεύετε τό γιοῦ σας μέ μιὰ παικτόνηρη, ποῦ ἦταν δύο χρόνια ἐρωμένη μου. Καί μπορῶ νά σᾶς τό ἀποδείξω αὐτό !. Νά τά γραμματῆ τῆς ! Οἱ γονεῖς τῆς τῆ ἤξεραν ὅλα καί μου τῆν εἶχαν ὑποσχεθῆ ἀλλά ἀπό τότε ποῦ ὁ γιοῦ σας τῆν ἀγάπησε οὔτε αὐτοῖς οὔτε ή ὄμορφωσις μέ θέλω... Ἐν τούτοις ἐνόμισα, οἱ δέν μποροῦσε, ὕστερα ἀπό αὐτό νά γίνῃ γυναίκα ἐνός ἄλλου.

— Καλά ! εἶπε ὁ κύρ Σταύρος, ἀφοῦ ἐδιάβασε τά γραμματῆ ἐμπᾶτε νά πῆτε ἕνα ποτήρι ἰσοχάτο. Ὁ ἀνθρώπος ἀπηνήσσε : Εὐχαριστῶ. Καί ἔφυγε...

Ὁ πατέρας ἐμπήκε ἀπαθῆς, κατέλαβε πάλι τῆ θέσι του στό τραπέζι καί τό φαγητό ἐτελείωσε εὐθῆμα.

Ἐκεῖνο τό βράδυ ὁ κύρ Σταύρος καί ὁ γιοῦς του ἐπῆγαν μαζί στά χωράφια. Ἐμειναν πολύ ὥρα ἔξω. Ὅταν ἐγύρισαν ή μητέρα τοῦς ἐπερώμεινε.

— Γυναίκα, εἶπε ὁ νοικοκύρης ὀδηγώντας τό γιοῦ τῆς, ἀγκαλιάσε τον ! Εἶνε δυστυχισμένος.

Ὁ Γιάννης δέν ἐμίλησε πιά γιά τήν Ἀρλεζιανὰ. Ἐν τούτοις τήν ἀγαποῦσε πάντοτε, καί μάλιστα περισσότερο τώρα.

Μιά φορὰ, στό τραπέζι ή μητέρα του βλέποντας τον μέ μάτια γεμάτα δάκρυα, τοῦ εἶπε : — Ἐ ! Καλά Γιαννη, ἂν ἀκόμη τῆν θέλεις, στή δίνουμε. Ὁ πατέρας του ἔσκαβε τό κεφάλι συγκοτανευτικά... Ὁ Γιάννης ἔκανε σημεῖο ὅτι δέν ἤθελε, καί ἐβγήκε....

Ἀπό τήν ἡμέρα αὐτή φαινότανε διαφορετικῶς. Ἐκανε τόν εὐθῆμο, γιά νά καθισχάτῃ τοῦς γονεῖς του. Τόν ξαναεἶδαν νά χορεύῃ στήν ταβέρνα. Ὁ πατέρας του εἶπε : « Γιαντρεθήκε ». Ἡ μητέρα του ὅμως πάντοτε φοβότανε καί περιώστερο τώρα ἀπό ἄλλοτε ἐπέ-

